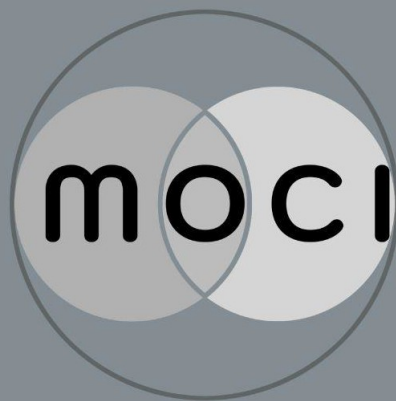

U studny

By James Mahu | E2 : S1

MOCI.life

U studny

S1 : E2

V roce 2023 napsal:

James Mahu

Malby:

James Mahu

MOCI.life

JamesMahu.com

SovereignIntegral.org

WingMakers.com

Z anglického originálu „At the Well“

přeložil Ondřej Průzračný, 2023

verze 1.0

TvurciKridel.cz

MOCI-CZ.blogspot.com

Copyright: Creative Commons

Creative Commons BY-NC-ND: Tato licence umožňuje uživatelům kopírovat a distribuovat materiál na jakémkoliv médiu v jakémkoliv formátu v nezměněné podobě, za nekomerčním účelem a jen tehdy, pokud je uvedeno autorství.

CC BY-NC-ND obsahuje tyto prvky:

Uveďte původ — Je Vaší povinností uvést autorství, poskytnout s dílem odkaz na licenci a vyznačit Vámi provedené změny. Toho můžete docílit jakýmkoli rozumným způsobem, nicméně nikdy ne způsobem naznačujícím, že by poskytovatel licence schvaloval nebo podporoval Vás nebo Váš způsob užití díla.

Neužívejte dílo komerčně — Je zakázáno užívat dílo pro komerční účely.

Nezasahujte do díla — Pokud dílo zpracujete, zpracujete s jinými díly, doplníte nebo jinak změníte, nesmíte toto upravené dílo dále šířit.

U studny

S1 : E2

Jednoho dne, asi tři týdny po jejich prvním setkání na mostě, se žena s mužem potkali znovu. Celé údolí trpělo nedostatkem vody. Byla tam jedna studna, hluboká a pravdivá, která stále bez přerušení poskytovala vody dostatek. Lidé z celého kraje museli podniknout cestu k této studni. Někteří pěšky a někteří na povoze taženém koněm.

O té studni bylo široko daleko známo, že je ručně kopaná. Byl pozdní večer, když k ní mladý muž konečně dorazil se svým prázdným džbánem na vodu. Ve slábnoucím světle uviděl ženu, se kterou si nedávno povídal o větších konceptech, které kolem sebe nemají stěny, protože nebyly vynalezeny lidstvím.

Přišel k ženě, ignorující studnu. „Jsi to ty?“ Jeho hlas zněl překvapeně dokonce i jemu samotnému.

„Někdo přece musí být já,“ řekla s lehkým úsměvem.

„Pamatuješ? Potkali jsme se na vysokém mostě asi před třemi týdny.“

Ona přikývla.

„Přišla sis tady pro vodu... hm... ale nevidím, že bys měla džbán?“ zeptal se.

„Myslím, že jsem tu kvůli tobě.“

„Chystám se nabrat nějakou vodu, tak se s tebou podělím o to, co budu mít.“

Znovu přikývla, ale tentokrát i trochu pokrčila rameny. „Mám zraněnou ruku a nedokážu tu vodu vytáhnout nahoru, je příliš těžká.“

Mladík vyskočil do práce, jako by někdo zapnul vypínač. Když přišel ke studni a vytahoval nahoru vědro s vodou, uvědomil si, jak je vlastně velmi těžké. Naplnil až po okraj svůj džbán na vodu a rozlil při tom jen pár kapek. Pak se vracel k té ženě. Celou cestu, co k ní kráčel s plným džbánem vody a snažil se udržet rovnováhu, přemýšlel o tom, na co se jí zeptá.

Dobře dbal na to, aby jí nabídl první doušek vody; a tak jí podával plný džbán, než si uvědomil, že je pro ni příliš těžký. „Počkej, podržím ti ho,“ nabídl se.

Žena pevně stiskla dlaně k sobě a on jí nalil do dlaní trochu vody, kterou ona okamžitě vypila a pak dlouze vzdychla.

„Díky. Skoro jsem zapomněla, jak velkou mám žízeň.“

„Je mi ctí,“ řekl.

Žena stála jen několik stop od něj, ale byla ve tmě, takže její obličej byl nejasný a nezřetelný. Nicméně její hlas byl takový, jaký si ho pamatoval a tak poznal, že je to ona. Slunce už zapadlo, ale na obloze ještě zůstávala modro-fialová a světle oranžová záře.

Muž se posadil a napil se ze svého džbánu. Když dopil, znovu nabídl vodu ženě, která znovu spojila své dlaně.

„Můžu se tě na něco zeptat?“

Dopila vodu a podívala se na něj laskavými očima. „Samozřejmě.“

„Co jsou pro tebe ve tvém životě tři nejzajímavější věci?“

Chvilí o tom přemýšlela, zvažovala tu otázku a zkoumala v sobě, jestli na ni zná odpověď. „Kdyby to bylo zúžené na jedinou věc, tak myslím, že by to byla skutečnost, že v časoprostoru existuje nekonečné množství životních forem a přitom ani jedna nemá přesně stejný pohled na skutečnost, jako já. Každá perspektiva na realitu je naprosto odlišná. Jsme jako expandující koule perspektiv, jejichž počet je nekonečný a přitom každá z nich je naprosto odlišná. A přitom když si představíme naše kolektivní jádro – za všemi lidskými generacemi, za druhy, za planetami, za vesmíry... kdybychom šli do úplného původu, ze kterého všichni vyvěráme, do samého jádra naší existence a našli bychom náš zdroj – tak v něm jsme jedním.“

Na chvíli se podívala dolů na své ruce a potom si je položila do klína. „To je pro mě nejzajímavější věc. A to, jak se tomuto uvědomění nějak podařilo vysmeknout se z našeho pochopení, tak to mi připadá druhé nejzajímavější. A další nejzajímavější, myslím, bude, jak si na toto vzpomeneme a jak to pochopení udržíme v časoprostoru.“

Pohlédla na muže a její oči byly jako dvě zářící koule na tmavnoucí obloze.

„A proč jsou tyto záležitosti pro tebe tak zajímavé?“ zeptal se.

„A pro tebe nejsou?“ zeptala se s překvapením.

Zakroutil hlavou. „Ani ne.“

„A proč?“

„Všichni jsme odlišní. To chápu,“ odpověděl muž. „Ale tu sjednocující část, tu nevidím. Od doby, kdy jsme spolu mluvili posledně, o tom stále přemýšlím. Zkousím si představit jednotu. Představuji si, co je tam dál, kam nevidím. Tam, kde nic necítím. Jeví se mi to jako nějaká pára v temné místnosti.“

Žena se zasmála. „Hmm... tak co tedy?“

„Takže jednotu je těžké vidět. Musíš ji do svého života přivést, protože ona žije skrze nás a skrze naši představivost; vzájemnou propojenost si musíme představit, ale přitom naše představivost byla trénovaná na to, aby si představovala oddělenost – a nikoliv vzájemnou propojenost.“

„Tak, jak mám změnit tuto... tuto natrénovanou perspektivu?“ řekl muž.

„Dívej se na všechny součásti tvého života jako na projev vzájemné propojenosti.“

„Úplně na všechny součásti?“

„Vždyť už to děláš. Každý to dělá. Každý přece ví, že je vzájemně propojený se vším životem. Jen je těžké si toto uvědomění udržet vprostřed přívalu separační propagandy, která je na nás nepřetržitě zaměřena. Od dětství jsme trénováni k tomu, abychom to opustili – ten pocit a uvědomění, že jsme vzájemně propojeni. A jakmile se toho vzdáme, tak znovu to najít a udržet – to může být velmi obtížná cesta.“

Muž tomu částečně rozuměl, avšak něco mu na tom nesešlo. „Ale ta část ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘, která je vědomím *mnohých*, je přece způsobem, jakým žijeme ve skupinách,“ řekl emotivně. „Máme rodiny, pracovní týmy, města, státy, politiky, komunitní události, náboženská setkání; máme všechny tyto věci a ty nám přece poskytují pocit spojení. Tak proč bychom potřebovali ještě něco více?“

„Nepotřebovali bychom něco více, kdybychom vědomí *mnohých* neměli jako naši základní realitu v časoprostorové dualitě. Protože však žijeme ve světě, kde platí, že ve chvíli, kdy máme základní propojení, tak také máme základní oddělení – a z těchto dvou věcí vzcházejí všechny ostatní duality. Vědomí *Mnohých* je mostem mezi sovereignním a integrálním. V každé dualitě existuje most. Trik je v tom přejít po tomto mostě a nezůstávat u zrcadla oddělenosti, které nás drží na některé ze stran.“

„Řekla jsi, že všichni víme, že jsme vzájemně propojeni se vším životem... ale jak?“ zeptal se s pochybami vepsanými ve tváři.

„Kdyby *něco* bylo vyloučeno,“ odpověděla žena, „tak *všechno* by nemohlo být propojeno. Jednota by bez toho nemohla existovat. To je přece zřejmé, ne?“

Viděl v temnotě její pokyvující hlavu, ale věděl, že to byla jen rétorická otázka.

„Žijeme v moři energie,“ pokračovala. „Všechna tato energie je sice jedinou nekonečnou věcí, ale žije a pohybuje se v oddělenosti, protože oddělenost je spojena s *Jedním* a se *Všemi*. Uvnitř ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘ je vědomí *Mnohých* bodem oddělenosti, ale také je bodem integrace; proto je mostem, přičemž každá strana toho mostu je realitou sama o sobě. Na jedné straně je individuální život a individuální skutečnost; na druhé straně je propojená skutečnost všech a všeho. A mezi tím je *Sovereign* uvnitř skupin. To je část vědomí, která je v našem lidském světě architektem oddělenosti; a zároveň je tato část vědomí také mostem mezi *Jedním* a *Všemi*.“

„Jak přesně je tím mostem?“ zeptal se muž.

Odkáslala si. „Znám jeden příběh o ženě, která byla umělkyní – herečkou. Ona se rozhodla, že bude zajímavé vědět, jak se cítí obraz v muzeu, když se na něj dívají lidé. Tak zařídila, že ji umístili do muzea, kde byla zavěšená na zdi pomocí popruhů a háků.“

„Byl tam malý stojánek, na kterém mohla stát ve výšce asi 4 stopy nad podlahou. Byla připoutaná, protože stojánek byl poměrně úzký. Bylo s ní zacházeno, jako by byla obraz na zdi; dokonce měla vlastní cedulku, která popisovala, čím je, z jakého materiálu byla vyrobena, její název...“

„A co se na té cedulce psalo?“ zeptal se muž.

„*Kůže na Duši, 65 x 21 palců, uhlík...* něco takového. Ale pointa, kterou chci říct, spočívá v tom, že ona se nabídla, aby byla mostem mezi dvěma světy: *Pozorovatelem* a *Pozorovaným*. V tomto případě mezi lidským pozorovatelem a obrazem.“

„A k jakému závěru došla?“

„Během pár minut ji lidé začali odsuzovat, dotýkat se jí, lechtat ji na nohou, píchali ji různými předměty, nadávali jí a celkově to pro ni byl velmi nepříjemný zážitek. Nicméně ona z toho pochopila, že nebyla obrazem na zdi, ale zrcadlem. Malba, je-li dobře vytvořena, tě vezme do nového světa, který jsi předtím nemohl vidět. Zatímco zrcadlo prostě jen odráží svět, který už existuje.“

Muž zvedl ruku ve vzduchu. „Jak tato historika odpovídá na mou otázku ohledně části vědomí, kterou nazýváš *Mnozí* a na to, jak *Mnozí* představují most mezi *Jedním* a *Všemi*?“

„Vědomí je naše jádro. Lidství je náš povrch. Vědomí je jedním – *Sovereignem*. Ale také je *Mnohými*, což je *Sovereign* ve skupinách uvnitř druhu. A pak je také *Vším*, což je *Všechno* a *Všichni* v každém časoprostoru. ‚Vědomí jednoho, mnohých a všeho‘ v sobě obsahuje i oddělenost a všechno v ní. *Sovereign Integrál* je *Jedním* a *Vším*, ale když žije v lidské realitě uvnitř časoprostorové duality, tak se *Sovereign Integrál* stává *Mnohými*. Není ani *Sovereignem*, ani *Integrálem*, ale spíše se stává člověkem, dikobrazem, velrybou, dubem nebo včelou. Stává se těmito hmotnými ztělesněními.“

„Když to dělá, ztrácí paměť *Sovereign Integrálu* – toho, který se tiše dívá ze samého jádra reality. Který pozoruje realitu oddělenosti. Který hledá způsoby, jak dosáhnout do lidské reality svého *sovereignního* jáství, aby se tato lidská část mohla stát mostem mezi světy *Sovereigna* a *Integrálu*.“

„Vědomí se jistým způsobem stává *Mnohými* – *Sovereignem* uvnitř skupin – který představuje jak *Jednoho*, tak *Všechny* a umožňuje jim stát se vzájemně propojenými uvnitř v *Sovereignovi*. Když se to stane, tak se člověk identifikuje se *Sovereign Integrálem* a jeho chování se přirozeně dostane do souladu se vzájemnou propojeností. Pak člověk neodmítá oddělenost jako nějakou menší realitu; namísto toho vnímá oddělenost jako most mezi stvořením a zdrojem.“

Muž zvedl ruku. „Co se týká příběhu té ženy, která se stala obrazem, ale byla vlastně zrcadlem – jak ten příběh souvisí s tím mostem?“

„Zrcadlo ukazuje něco, co je již přítomno. Je to jediný obraz, který může vrhat. Zrcadlo nemá žádnou představivost. Nemá žádný vjem budoucnosti. Budoucnost ho prostě nezajímá. Naproti tomu malba si může dělat, co chce. Nemá žádná omezení. Může vyobrazovat naši představivost.“

Pak dodala: „A tak je to s mosty – ony jsou našimi představami, které jsou osvobozené od zrcadla.“

Žena se na chvíli odmlčela a potom znovu spojila své dlaně na znamení, že chce další vodu. Muž se omluvil, že jí nenabídl. Opatrně jí nalil vodu ze džbánu a pak se sám napil.

„Energie je vědomím, ‚vědomím jednoho, mnohých a všech‘, jehož jsme všichni součástí. A zároveň je nám umožněno být *sovereignní*. Mít svou vlastní realitu a navigovat v tom, co tvoříme.“

„Asi to dává smysl...“ připustil muž. „Jen mi nepřipadá správné vzít něco zlého, nebo špatného, nebo ošklivého, nebo nespravedlivého – mávnout nad tím kouzelnou hůlkou představivosti

a najednou to vidět jako součást celku, kde je všechno vzájemně propojeno.“ Pokrčil rameny jako výraz pochybnosti.

„Proč?“

„Protože když budu vnímat zlo jako součást celku, tak připouštím, že zlo je v pořádku. Že být zlý je obhajitelné. Copak to nezpůsobí, že v naší realitě bude prostě jen více místa pro zlo?“

„Jsme zde proto, abychom zažívali nekonečné jeviště projevu a je nám dána svobodná vůle v tomto světě tvořit. Jakmile tento svět vnímá vzájemnou propojenost namísto oddělenosti, může být mezi těmito dvěma základními silami nastolena jemná rovnováha.“

Žena se na chvíli odmlčela. „Máš pravdu, že ty věci, které jsou označené za špatné nebo zlé, jsou součástí *Všeho*; ale toto *Všechno* bylo namočeno do zmatených a bahnitých vod časoprostorové duality a přizpůsobilo se to oddělenosti – kvůli potřebám přežití, protože ty jsou bezprostřednější a naléhavější než vzájemná propojenost.“

„Takže ty říkáš, že čím více míříme morálním ukazováčkem na zlo a vylučujeme ho, tím silnější se zlo stává?“

„Ano, to je moje perspektiva. Zlo vyvěrá z oddělenosti. Čím více lidstvo vnímá svou vzájemnou propojenost se vším životem, tím více zla se dostane do rovnováhy, ve které není tak silné a extrémní. Stane se pouze obtížnou otravností, která sice pořád silně kouše, ale jejíž bodnutí je cítit jen několik okamžiků, takže je snadné jít dál a odpustit.“

„Nepřipadá ti to logické?“ zeptala se žena.

„Je to logické... ale stále tu je otázka lásky a dobrotivosti. Jestliže zlo bude vzato do jemné rovnováhy, nebude tím také redukována láska a dobrotivost? Protože jak jsi řekla, jsou zastoupeny rovnoměrně.“

„Ale ty to právě teď děláš znovu – vnímáš *vzájemnou propojenost* jako dobro; a *oddělenost* jako zlo. A já říkám, že zdi, které oddělují tyto dva elementy, jsou stejně elementární jako sama *propojenost* a *oddělenost*; a proto musí tyto zdi být strženy. Ty dva elementy jsou vlastně jedním a oddělovat je od sebe, znamená být zmatený a žít ve zmatku.“

„Nicméně na *vzájemnou propojenost* spojenou s *odděleností* může být v časoprostorové dualitě nahlíženo jako na vozítko a na všechnu časoprostorovou manifestaci jako na kolektivního řidiče tohoto vozítka. Ve stavu rovnováhy může řidič toto vozítko řídit směrem k *propojenosti*. Ve stavu disharmonie může řidič toto vozítko řídit jen směrem k *oddělenosti*.“

„Můžeme si to představit tímto způsobem,“ pokračovala žena. „V našem jádru jsme jednou věcí; na povrchu jinou. Jsme jako dvě stvoření žijící v jednom těle. V našem jádru jsme samotným *vědomím* a na našem povrchu jsme *lidstvím* – prezentovaným naším tělem, myslí, srdcem, egem a podvědomím. Ta naše *vědomá* část je spojena s polem energie, které pohání *všechno*. Ta *lidská* část je spojena s kulturou separace.“

„Tyto naše dvě části tvoří základní dualitu, ze které vzcházejí všechny ostatní duality. Tato základní dualita je naší realitou. Je tak zapečená do naší reality, že ji ani nevidíme. Ta dvě stvoření, která žijí v jednom těle, se musí stát partnery. Potřebují najít nový stupeň souladu, novou hvězdu vzájemné propojenosti – Severku. Potřebují si uvědomit, že kultura separace umenšila jejich představu vlastní moci coby součásti ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘.“

„A toto umenšení učinilo *lidství* závislým, soudícím, rozhněvaným a úzkostným; a přitom mělo *lidství* po celou tu dobu i to druhé stvoření – *vědomí* – které ho mohlo zachránit.“

„Které ho mohlo zachránit...“

„Které ho může zachránit...“

„Které ho zachrání...“

„Které ho zachránilo.“

Muž se díval do dálky, ztracený ve svých myšlenkách. A pak jako by se najednou probudil. „Jakým způsobem ho mohlo zachránit? Jak může *vědomí* něco zachránit? Vždyť není materiální.“

„*Vědomí* je součástí pole jednoty,“ odpověděla. „Jednota je tím, kde žije *moc* kolektivní energie; jednota je stavem, kde se tato energie pohybuje – je to *její* realita. A ta *její* realita obklopuje a zahrnuje *tuto* realitu – *lidskou* realitu, která je centrovaná v okamžiku časoprostoru.“

„Jak to myslíš... obklopuje a zahrnuje?“ zeptal se muž.

„Realita vědomí – to pole jednoty, je místem, kde žije *moc*. Můžeš přivést tuto *moc* do lidské reality, abys rozšířil pochopení *vzájemné propojenosti*; nebo můžeš tuto *moc* použít pro rozšíření pochopení *oddělenosti*. Jedno expanduje vědomí k *Sovereign Integrálu*; to druhé vystředuje vědomí pouze na jednoho – na jedinice v *lidství*, kde *oddělenost* je silná a podpořená.“

„Na povrchu spolu mají dualitní vztah, ale v jádru jsou jednotou. Je to jako dýchání. Je v tom rytmus, který nevyžaduje přemýšlení, vůli, techniku ani úsilí. Nádech má jinou funkci než výdech a pohybuje se dovnitř úplně jinými směry; ačkoliv s výdechem sdílají stejný účel – udržet nás

naživu. Bez jednoho či druhého bychom zemřeli. ‚Vědomí jednoho, mnohých a všech‘ obaluje proces dýchání. Obaluje *Všechno*, protože to je to, čím je. Není to vytvořená ani zasloužená volba; je to prostě skutečnost.“

„Ty tedy říkáš, že žijeme v mnohonásobných realitách, ale jen jedna je skutečná?“ zeptal se muž.

„Ano.“ Povzdychla si a posadila se na smetanově zbarvené vápencové bloky, které lemovaly studnu. „Když máš vztah, vytváří to pouto. Kvalita toho pouta v průběhu času se mění tak, že rozdíly mezi těmi dvěma se stávají méně důležité a společný čas a společné zkušenosti vytvářejí vstupy ke společnému vnímání, které pouto dále rozvíjí. Realita ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘ je tím, s čím má *lidská* realita pouto. Mají spolu vztah v časoprostoru jako výsledek té základní duality *propojenosti* a *oddělenosti*.“

„Každý druh má svůj vlastní vztah se svou realitou jednoty. To je obsaženo v DNA. Když se staneme součástí druhu, učíme se, jak přežít; a z tohoto procesu učení se staneme oddělenou entitou. V našem případě jedincem *lidství*. Odděleným jedincem s jedním vztahem: s dualitou.“

„Každý z nás se učí skrze časoprostorovou dualitu, jak žít svůj život jako *Sovereign Integrál* mezi silami duality. A v jistém bodě této stezky zatoužíme rozšířit realitu jádra *vzájemné propojenosti* do povrchní reality *oddělenosti*. Stane se to vědomou volbou. A když je tato volba učiněna, můžeme své srdce a mysl přivést dohromady a tímto záměrem je spojit. A když se to stane, tak ztělesnění, která pak vytváříme, rozšiřují *vzájemnou propojenost*. Taková ztělesnění se stávají umocňovateli a vykonavateli jednoty.“

Muž se trochu ušklíbl a obrátil se k ženě. „Ty si opravdu myslíš, že lidé chtějí pochopit takové... takové abstraktní věci? Záležitosti, o kterých mluvíš, se vůbec netýkají našich denních životů. Je sice možné – jak říkáš – že jádro a povrch jsou jedinou věcí, ale právě v našich životech na tom povrchu záleží; jinak by ty záležitosti, které jsou obtížné a tíží nás... tak s nimi by se to jen zhoršilo.“

„To je náš denní život,“ odpověděla žena. „My jsme jen prostě nebyli učeni tomu, jak poznat naši realitu jádra a realitu povrchu ve sjednoceném stavu; ani tomu, jak toto sjednocení žít v našich životech. Kdybychom to udělali, tak realita povrchu by odrážela realitu jádra – a v tomto našem jádru, je věc, na které záleží nejvíc – tam jsme zároveň jak *Sovereignem*, tak *Integrálem*.“

„Ale naši učitelé, dokonce celé společnosti nám vždy říkali, že jsme hříšníci; a když ne hříšníci, tak že jsme hluboko uvnitř zvířaty a ničím víc. Ty redefinuješ naše jádro. A jaký důkaz pro to máš? Jak dokážeš, že naše jádro není tím, čemu jsme byli učeni?“

„Jádro je *vědomí*, které žije jako *stvoření*. Jde však o *stvoření*, které jsme nikdy neviděli, neslyšeli, neporozuměli mu, neuvědomili si ho, ani nezapamatovali. A proto ani nevíme, co to je za *stvoření*...“

„Počkej chvíli,“ přerušil ji muž. „Proč to nazýváš *stvoření*? To zní, jako by naše jádro bylo nebezpečné, když k jeho popisu používáš takové slovo.“

„*Stvoření* je prostě slovo, které používám proto, že naznačuje něco nekategorického. Někdy nazývám toto naše jádro slovem *věc*; nicméně toto podstatné jméno nenaznačuje, že jde o živou inteligenci, že? A přitom ta věc v našem jádru – no řekněme, že je *jak* velmi živá, *tak* velmi inteligentní. Jen v sobě prostě nemá ani jedinou částici naší povrchní reality. Je to jako... no řekněme, jako *sovereignní* identita, která žije ve světě celistvosti a jednoty a pak když vystoupí do časoprostorové duality, tak se ochotně vzdá této paměti ve prospěch reality povrchu.“

„*Stvoření* je také dobré slovo, protože to naznačuje něco, co je svobodné a dokonce nepředpověditelné, *protože* je to svobodné. Divoké *stvoření* se liší od domestikovaného *stvoření*. Povrchní svět se snaží domestikovat naše jádro tak, aby se přizpůsobilo našemu *lidství*. Avšak *Sovereignní* a *Integrální* části našeho jáství – které dlí v jádru – jsou divoká *stvoření*, protože jejich vůle vyvěrá z odlišné reality, která je *propojená*.“

„Jistým způsobem se jedná o zvíře, ale ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘ není tělem, které bys mohl vidět – a to z jednoduchého důvodu: jak by někdo mohl vidět celek *všeho*? Musel bys být vně toho a jakmile jsi vně, tak nejsi součástí *všehomíra*. To bys stvořil nový svět a žil bys v něm.“

„Stejně se mi to slovo *stvoření* pořád nelíbí.“

„Tak navrhní lepší slovo.“

„Říkala jsi, že naše jádro je tvořeno *Sovereignem* a *Integrálem*, jedním a všemi.“

Přikývla.

„Tak proč neříkat tomu jádru *Sovereign Integrál*?“

„To je moc dlouhé...“ poznamenala koutkem rtů.

„Tak to zkrátíme na SI,“ navrhnul.

„Jestli ti to pomůže, tak s tvým návrhem souhlasím.“

„Myslím, že ano. Mám z toho dojem, že jsme se právě posunuli od poezie k filozofii. Já nemám příliš pohled básníka.“

„Ano, je to SI,“ uvolnila se a dalším dechem dodala. „Toto SI... my jsme toto *vědomí* nikdy za celý náš život nezažili. Zažít ho, to by bylo jako vyjít z hlubin jeskyně, ve které jsme žili celý náš život – a potom najednou během jediného okamžiku zažívat, jak létáme nad oblaky. Neměl bys jediné vizuální vlákno z té původní reality do té další.“

„Rozdíl mezi *lidskou* zkušeností a zkušeností *SI* je ale mnohem větší. *SI* je vlastním druhem. Všechno psychedelické umění, astrální cestování, drogově vyvolané halucinace, lucidní snění – to všechno se odehrává v alternativních realitách stvořených *lidmi*. Tyto reality jsou specifické u každého druhu, což ti dává trochu představu o tom, jak rozlehlé tyto dimenze reality jsou. A přitom *SI* má svůj vlastní soubor realit; a tyto reality nemají žádná společná vlákna s tkanivem jakékoliv lidské časoprostorové duality.“

„To, co se snažím vyjádřit, je, že my nevíme, čím jsme – když jsme vtělení v časoprostorové dualitě. A z toho důvodu se nemůžeme chovat podle toho, kým jsme. Všichni tomu rozumíme, když jsme na místě rovnováhy mezi srdcem a myslí. To je soucit, který k sobě cítíme. Chápeme, že dualita *propojenosti* a *oddělenosti* je hrou, kterou chceme hrát a jediným způsobem, jak lze tu hru hrát, je *oddělit se*. Rozdělíš se z jedné buňky na dvě, ze čtyř na šestnáct a tak pořád dál...“

„Ve vědomí *Mnohých* – v sociálních skupinách a příslušnostech – máme oddělenost, která plodí konflikty, které vytvářejí učební lekce a významy, které je potřeba pochopit. Každá bytost, která přijde do této dimenze, chápe tento základní aspekt života. Každý začíná s čistým štítem – s vibrujícím jádrem spojeným s vjemem narůstající hustoty a doprovodným programem vytváření občanské shody.“

„Nicméně všechny tyto věci umožňují učit se a také umožňují pochopit *oddělenost*. Pochopit, jak *oddělenost* nakonec poslouží lidstvu k tomu, aby mohlo vyjádřit svůj pocit *propojenosti* v *rovnováze* s *odděleností*. Lidstvo nepřichází proto, aby umožnilo vítězství *oddělenosti*. Objevuje se proto, aby se podílelo na této rovnováze a aby se stalo partnerem a *usměrňovačem* rozmarů *oddělenosti*. Bude to *spolupráce* uvnitř časoprostorové duality; tato *spolupráce* je přesně tím, co nastane, i když nikdo neví jak a kdy.“

Žena se odmlčela a pokynula muži o další vodu, kterou on jí hbitě poskytl.

Když dopila, přikývla na znamení vděčnosti. „Život v těchto výškách,“ řekla, „trvá to roky, než se přizpůsobíš řídkému vzduchu, ale nakonec to dokážeš. Nicméně když moc mluvíš, stejně ochraptíš. Je tu takové sucho. Na to si člověk nikdy úplně nezvykne.“

Muž přikývl na znamení pochopení a potom se mu na obličeji objevil zmatený výraz. „Když je *SI* odděleným druhem a jeho reality v časoprostorové dualitě jsou odlišné od našich *lidských* realit, tak neexistuje žádný *průnik*?“

Přikývla. „To je dobrá otázka. Ano, vždycky existují nějaké překrývající se reality. Body, kde existuje *průnik* mezi realitami druhů. Musí existovat, jinak by nemohla existovat *celistvost*, která to všechno drží pohromadě.“

„A co je tím průnikem?“ zeptal se muž dychtivě.

„Hmm...“ zamumlala. „Kdybych na to mohla ukázat, stejně bys to neviděl, takže odlož svou naději.“ Zavřela oči a uklidnila se jako kámen. „Místo toho *průniku* je odlišné v každém bodě reality. Není jednou věcí. Je něčím nekonečným. Nejbližším místem *průniku* jsou vždy naše *pocity* a *imaginativní* představa vzájemné *propojenosti*. Nicméně v té samé chvíli si musíme uvědomit, že naše *imaginace* využívá naše *pocity* a *myšlenky*, aby se mohla stát pátracím světlem, hledajícím tyto *průniky*.“

„Sbíráme kousky *SI* v našem světě a rekonstruuje je. Potom ukážeme na tuto rekonstrukci, kterou jsme vytvořili a myslíme si, že náš obraz *SI* je něčím, co by měli vidět i ostatní; v co by měli věřit, uctívat to a klanět se tomu. Ale ty kousky nemůžou být poskládány dohromady tak, aby ukázaly celou věc.“ Najednou rozhodila rukama. „Celá věc nikdy nevstoupí do těchto světů časoprostorové duality – podobně jako ty nemůžeš vstoupit do domova améby.“

Odmlčela se a otevřela oči. „Rozumíš mi?“

„Snad trochu... určitě tomu teď rozumím více, než předtím.“

Muž vzdychl. „Takže každý druh má svou vlastní realitu – dokonce i svůj vlastní snový svět, astrální svět a mentální svět? Tyto další dimenze jsou všechny odlišné všude ve vesmíru? Jak by něco s takovým rozsahem mohla nějaká mysl obsáhnout?“ Začal pomalu v nevěře kroutit hlavou.

„Nemůže, to je přesně to, na co poukazuji.“

„Takže se o to ani nepokoušíme? To je tvá odpověď?“

„Jestliže budeme stále pronásledovat stíny *SI* a pomíjivé body *průniku*, budeme se odrážet od našich realit jako pinball. A přitom máme v rámci našich nejlepších možností to privilegium si to *představit* a *zažívat*. Když to děláme, můžeme přitáhnout *SI* z našeho jádra a vyjádřit ho na našem povrchu; předpokládám, že slova jsou nejlehčím způsobem toho vyjádření.“

„Takže slova se stanou tím důkazem...“ řekl muž a hlas měl jako vyhaslý oheň.

„Slova mají *moc*. Spojují nás s polem. Slova, která vyvěrají z našeho jádra, jsou jiná než slova, která jsou na našem povrchu – to jsou slova z vědomí *mnohých*. Slova nás vedou buď k *expanzi*, nebo k individuálnímu *lidství* a *oddělenosti*. Ale vedou nás, nenech se mýlit.“

„Tvá slova nevypadají, že by přicházela z jádra.“

„Proč?“

„Jádro je místem, ze kterého všechno pochází a odkud se to šíří ven – nakonec až na povrch, kde se to manifestuje. Jádro je jediným bodem. Takže povrch je velký, zatímco jádro je... nepatrné. Tvá slova nejsou nepatrná. Mám z nich pocit velikosti – více než z jakýchkoliv slov, která jsem slyšel, nebo četl na tržišti světa, na mém pracovišti, nebo u jídelního stolu.“

„Ale pochop, že *jádro* je věcí, která tě propojuje se *vším*. Není nepatrné. Ono je *Vším*.“

„Tak... jaký je tedy ten důkaz?“ zeptal se.

„Každý chce *důkaz*,“ vykřikla nahlas a rozhodila rukama, „jako by nějaký mohl být poskytnut! Jako by to bylo zřejmé. Jako by se to nacházelo v zrcadle, kdykoliv se do něj podívám. Jako by to čekalo na každém rohu mého života. To prostě tímto způsobem nefunguje; a nefunguje to tak na *naš* vlastní požadavek. Ta *věc*, to *stvoření*, to nepoznatelné *všechno*, ten *Sovereign Integrál* – on si přál být skrytý a neznámý ve světě, který je od něj *oddělený*. A protože my jsme tím zdrojem, tak s tím souhlasíme.“

„Ale bez důkazu... jsme prostě jen věřící,“ řekl a kroutil hlavou. „A věřící jsou ve své víře vždy ztraceni, vždy hledají další ověření, že vesmír – nebo jakékoliv označení, které tomu *stvoření* někdo chce dát – že toto *SI* naslouchá jejich modlitbám. Kdyby existoval nějaký džin, kterého bychom nazvali Bohem, chovali bychom se přece jako idioti, kdybychom ho nepožádali, aby nám splnil naše přání. Je to tak?“

„Ano, jistým způsobem máš pravdu,“ odpověděla k jeho překvapení. „Ale tím džinem je pole jednoty, o kterém jsem mluvila dříve; a toto pole je přístupné skrze naše jádro. A naše jádro se nám zpřístupní, když smísíme naše srdce a mysl tak, abychom přinesli vzájemnou *propojenost* na povrch naší reality, kde žije naše *lidství*. A tento *proces* odehrávající se v časoprostorové dualitě se stane naším *důkazem*. Ztělesnění, která vytváříme, jsou nejenom *naším* důkazem, ale také důkazem *celého* pole jednoty, kterého jsme všichni součástí.“

Muž odvrátil oči a prohloubil pohled, jako by viděl nový horizont. „Proč se obtěžujeme dolovat slova z naší reality jádra? Nebylo už to činěno milionkrát předtím? Proč sdílíme tato slova nebo činy nebo myšlenky a pocity? Proč to vůbec děláme?“

Žena se usmála nad jeho údivem. „Za sto let. Za tisíc let. Za deset tisíc let. Myslíš si, že lidé nebudou těžít tyto projevy – ať už budou mít jakoukoliv podobu – a nebudou je prezentovat v médiích své doby? Pochop, že média se mění a proto se mění i poselství. Naše vědomí se vyvíjí a proto i poselství se vyvíjí. To je pravdou jak pro jednotu, tak pro oddělenost. Dokud existuje časoprostorová dualita, bude existovat evoluce médií a poselství.“

„Vždy budou existovat umělci, básníci, spisovatelé, vědci, filozofové a inteligence, které teprve přijdou. To je nevyhnutelné. A ti, kteří si zvolí *oddělenost*, se stanou důvodem, kvůli kterému se vrátí ti, kteří si zvolili *propojenost*. A ti, kteří si zvolili *propojenost*, se stanou důvodem, proč se vrátí ti, kteří si zvolili *oddělenost*. Všechno je to velmi velký tanec mezi těmito dvěma základními elementy duality a způsobů, jak se projevují v druhu.“

„Zní to tak naprosto elementárně,“ řekl muž. „Myslím tím... že to, co říkáš, nějaké mé části dává smysl. Ale jiná má část, asi ta větší, na mě kývá prstem a říká: Nenech se vtáhnout do takové abstrakce. Nevede to nikam, kde bys potřeboval být.“

„Tak jí naslouchej,“ řekla.

„Máš na mysli, že mám odejít?“

„Ano.“

„Ale nějaká má část po tom stále touží. Stále to chce pochopit. Bylo by velkou úlevou prostě vědět, co se vlastně děje a proč, a jak se mě to všechno týká. Copak to nedává smysl?“

Díval se na ni s očekávajícíma očima, které zářily v matném večerním světle.

„Ukazuje se, že ty kameny jsou tak tvrdé, jak jsem si myslela, že budou.“ Usmála se žena a ukázala na mlhavou siluetu, která se rýsovala v dálce. „Pojďme si sednout pod tamtu borovici a užít si měkkého koberce borovicového jehličí. Pokusím se odpovědět na tvou otázku tam.“

